

hedsråd, der i alle faser drager konklusionerne om, hvad der videre skal ske.

Hele den skæve gang, verden har, understreger for mig, hvor piskende brug der er for et handlekraftigt europæisk samarbejde, for udviklingen af en fælles europæisk udenrigspolitik, som er den eneste kraft, der kan gøre den forskel og skabe den ligevægt i partnerskabet med USA, der gør, at vi effektivt kan gå i gang med at udjævne kløfter og fjerne uligheder i denne her verden.

En fælles europæisk politik må også være en politik, der fastslår, at vi ikke kan løse verdens fattigdom ved indvandring til Europa, men at vi til gengæld på en helt anderledes konsekvent måde skal skabe grundlag for en menneskeværdig tilværelse i de fattige dele af verden, give dem adgang til vores markeder, afvikle den europæiske landbrugspolitik, yde en langt mere omfattende ulandsindsats.

Jeg synes ikke, at det danske formandskab er blevet brugt godt nok til at bygge disse fælles europæiske holdninger op. Men jeg håber alligevel, at Socialdemokratiet og regeringen i fortsættelsen kan stå sammen om en langt mere offensiv og fordomsfri europæisk politik, en politik, der betyder, at vi må af med de forbehold, som tiden er løbet fra, og som hæmmer os på meget vigtige samarbejdsområder, en politik, der betyder, at vi gør os klart, at den nye traktat skal acceptere flertalsafgørelser i langt større omfang, hvis et Europa med forhåbentlig snart ti nye medlemslande ikke skal blive handlingslammet.

Så nogle bemærkninger til den hjemlige situation. Det er jo en ærlig sag at være liberalist. Derfor var det også en kilde til stor undren for mig, at statsministeren i sidste valgkamp brugte så meget energi på at skjule, at han var det.

Jeg synes, at vi fik en flig af fortæppet væk under åbningstalen. Vi hørte meget om, hvor meget marked der skal være, hvor meget man vil bryde ned af alt det, der truer markedskræfterne. I øvrigt kan man vel sige, at det totale fravær af en fremadrettet kulturpolitik er symptomatisk for markedsorienteringen i regeringens samlede politik.

Men jeg undrer på, om vinden virkelig blæser i den retning, at alt skal handle om, hvad der kan betale sig, om konkurrence, om selvhævdelse, om materiel vinding. Jeg tror det ikke. Jeg tror, at det store flertal af danskere ønsker et stærkt fællesskab, som er det ansvarlige, velorganiserede modspil til marked og kapitalmagt.

Kl. 11.35

Det er den kurs, Socialdemokratiet igennem årtier har drevet frem i det her lille hjørne af verden, og som har bidraget til mere rigdom, større tryghed, mere lighed end de fleste andre steder, som har demonstreret, at man godt kan forene et produktivt erhvervsliv med en retfærdig fordeling af chancer og goder.

Man taler om en modsætning mellem frihed og lighed. Jeg ser ikke en sådan modsætning. Vi ser ikke en sådan modsætning. Vi vil ikke gøre folk ens, når de nu engang er forskellige, men vi vil være sikre på, at der er et samfund, der er stærkt nok til, at det ikke er dårlig økonomi og svag social baggrund, der beskærer det enkelte menneskes frihed.

Vi er altså uenige med dem, der mener, at markedet løser alle problemer, og vi vil ikke gå ind i en konkurrence med de borgerlige partier i jagten på lette, populære, men grundlæggende usammenhængende svar. Vi vil fortsat kæmpe for, at samfundet har den stærke ramme, der kan sikre både dynamikken og trygheden og tage hånd om dem, der har mest behov for det. Det kræver en stærk økonomi. Det kræver en velfungerende offentlig sektor.

Vi ved, at der er stærke begrænsninger på, hvad vi kan, på grund af arbejdskraftstyrken. Det er rigtigt, at 2010 er et rigtigt sigtepunkt, men det er også rigtigt, at regeringen med sine mange overbud og sine mange bindinger på kommuner og amter både før, under og efter valgkampen har skabt en totalt manglende sammenhæng mellem mål og midler.

Det ser vi dramatisk med den budgetlægning, der foretages nu derude. Det vil blive langt mere dramatisk, når der skal skrives budgetter i 2004. Sandheden er jo, at med alt det, regeringen i øvrigt har væltet ud til amter og kommuner og stillet krav om til amter og kommuner, kan man ikke foretage en så brat opbremsning, som kommuneaftalerne er udtryk for, uden at det får klare negative konsekvenser præcis for dem, man siger, man gerne vil hjælpe: de svage, de udsatte. Det er vel i grunden også det, Kommunernes Landsforenings Venstreformand siger.

Det er en problemstilling, der i de kommende år bliver alvorligt forværret af regeringens løftebrud med hensyn til en udligningsreform. Jeg synes, det er en grovhed over for borgmestre og kommunalbestyrelsesmedlemmer at påstå, at de ikke er bragt i en tvangssituation i forhold til at lave forringelser i mange kommuner ud over landet.